

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

8. května 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Trhy finančních nástrojů – Směrnice 2004/39/ES – Články 8, 23, 50 a 51 – Oblast působnosti – Finanční poradce oprávněný nabízet služby mimo prostory podniku – Zástupce, který byl obžalován v trestním řízení – Vnitrostátní právní předpisy, které stanoví možnost dočasného zákazu činnosti – Základní svobody – Čistě vnitrostátní situace – Nepoužitelnost“

Ve věci C-53/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (krajský správní soud pro Lazio, Itálie) ze dne 7. července 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2018, v řízení

Antonio Pasquale Mastromartino

proti

Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, T. von Danwitz (zpravodaj), E. Levits, C. Vajda a P. G. Xuereb, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. P. Mastromartina G. Fondericem a H. Bonurou, avvocati,
- za Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) P. Palmisanem, S. Providentim a E. Garzia, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. Del Gaizem, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi V. Di Buccim a T. Scharfem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 263), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/78/EU ze dne 24. listopadu 2010 (Úř. věst. 2010, L 331, s. 120) (dále jen „směrnice MiFID“), zejména pak článků 8, 23 a 51 uvedené směrnice, jakož i zásad a ustanovení Smluv týkajících se zákazu diskriminace, proporcionality, volného pohybu služeb a práva usazování.
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi A. P. Mastromartinem a Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob) (Národní komise pro trh cenných papírů, Itálie) ve věci legality rozhodnutí o dočasném zákazu činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku, které ve vztahu k žalobci v původním řízení přijala Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob).

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 36 a 38 odůvodnění směrnice MiFID znějí následovně:

„(36) Osoby, které poskytují investiční služby na účet více než jednoho investičního podniku, by neměly být považovány za smluvní zástupce, ale za investiční podniky, pokud spadají do definice stanovené v této směrnici, s výjimkou určitých osob, které mohou být vyňaty.

[...]

(38) Tato směrnice by se neměla vztahovat na podmínky výkonu činnosti mimo prostory investičního podniku (přímý prodej).“
- 4 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1 Tato směrnice se vztahuje na investiční podniky a regulované trhy.

2. Následující ustanovení se použijí rovněž na úvěrové instituce povolené podle směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES ze dne 20. března 2000 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (Úř. věst. 2000, L 126, s. 1; Zvl. vyd. 06/03, s. 272)] při poskytování jedné nebo více investičních služeb nebo provádění investiční činnosti [...].“
- 5 Článek 4 odst. 1, body 1, 14 a 25 uvedené směrnice zní následovně:

„1 Pro účely této směrnice se rozumí:

  - 1) ‚investičním podnikem‘ právnická osoba, její[m]ž obvyklým předmětem činnosti či podnikání je poskytování jedné nebo více investičních služeb třetí osobě nebo provádění jedné nebo více investičních činností na profesionálním základě;

Do definice investičních podniků mohou členské státy zahrnout i podniky, které nejsou právníckými osobami [...]:

[...]

Pokud však fyzická osoba poskytuje služby, jejichž součástí je i držení peněžních prostředků nebo převoditelných cenných papírů třetích osob, může být považována pro účely této směrnice za investiční podnik, pouze pokud splňuje, aniž jsou dotčeny ostatní požadavky předepsané touto směrnicí a směrnicí 93/6/EHS, tyto podmínky:

- a) vlastnická práva třetích osob k nástrojům a prostředkům jsou chráněna [...];
- b) podnik musí podléhat předpisům přijatým za účelem kontroly solventnosti podniku a jeho vlastníků,
- c) roční účetní závěrky podniku musí být ověřovány [...];
- d) pokud má podnik pouze jediného vlastníka, musí tento vlastník přijmout opatření na ochranu investorů pro případ, že by podnik ukončil činnost následkem úmrtí vlastníka nebo jeho neschopnosti nebo v jakémkoli podobném případě;

[...]

- 14) „regulovaným trhem“ mnohostranný systém, který provozuje nebo řídí organizátor trhu a který sdružuje nebo umožňuje sdružování početných zájmů třetích osob na nákupu či prodeji finančních nástrojů, uvnitř systému a v souladu s pevně stanovenými pravidly, způsobem, jenž vede k uzavření smlouvy týkající se finančních nástrojů přijatých k obchodování podle jeho pravidel nebo systémů, a který má povolení a funguje pravidelně a v souladu s hlavou III;

[...]

- 25) „smluvním zástupcem“ fyzická nebo právnícká osoba, která na plnou a bezpodmínečnou odpovědnost pouze jednoho investičního podniku, na jehož účet jedná, propaguje investice nebo doplňkové služby u klientů nebo potenciálních klientů, přijímá a předává pokyny nebo příkazy klientů v souvislosti s investičními službami nebo finančními nástroji, umísťuje finanční nástroje nebo poskytuje poradenství klientům nebo potenciálním klientům ohledně těchto finančních nástrojů nebo služeb.“

- 6 V souladu s čl. 5 odst. 1 směrnice MiFID jsou členské státy povinny zajistit, aby poskytování investičních služeb nebo provádění investičních činností investičním podnikem podléhalo předchozímu povolení. Článek 8 této směrnice stanoví podmínky, za nichž mohou příslušné orgány odejmout povolení vydané takovému podniku.

- 7 Článek 13 uvedené směrnice, nadepsaný „Organizační požadavky“, v odstavci 2 stanoví:

„Investiční podnik zavede vhodné strategie a postupy umožňující zajistit, že on sám i jeho řídicí pracovníci, zaměstnanci a smluvní zástupci budou plnit povinnosti podle této směrnice a dodržovat odpovídající pravidla pro osobní transakce prováděné těmito osobami.“

- 8 Podle článku 23 směrnice MiFID, nadepsaného „Povinnosti investičních podniků při využívání smluvních zástupců“:

„1. Členské státy mohou rozhodnout, že umožní investičnímu podniku využívat smluvní zástupce pro účely podpory služeb investičního podniku, obstarávání obchodů nebo přijímání a předávání příkazů klientů nebo potenciálních klientů, umísťování finančních nástrojů a poskytování poradenství o finančních nástrojích a službách, které investiční podnik nabízí.“

2. Členské státy vyžadují, aby v případě, že se investiční podnik rozhodne využít smluvního zástupce, byl tento podnik nadále plně a bezpodmínečně odpovědný za jakékoli jednání či opomenutí smluvního zástupce, pokud zástupce jedná na účet podniku. Členské státy dále vyžadují, aby investiční podnik zajistil, že smluvní zástupce ve styku s jakýmkoli klientem nebo potenciálním klientem nebo před obchodováním s ním sdělí, v jaké funkci jedná a který podnik zastupuje.

[...]

Členské státy vyžadují, aby investiční podniky sledovaly činnost svých smluvních zástupců způsobem, který zajistí, že budou v jednání prostřednictvím smluvních zástupců nadále plnit podmínky této směrnice.

3. Členské státy, které rozhodnou, že investičním podnikům povolí využívat smluvní zástupce, zřídí veřejný rejstřík. Smluvní zástupci se zapisují do veřejného rejstříku v členském státě, v němž jsou usazeni. [...]

[...]

Členské státy zajistí, aby smluvní zástupci byli do veřejného rejstříku zapsáni pouze tehdy, pokud je zjištěno, že mají dostatečně dobrou pověst a vhodné všeobecné, obchodní a odborné znalosti k tomu, aby mohli klientovi nebo potenciálnímu klientovi přesně sdělovat veškeré potřebné informace týkající se navrhované služby.

[...]

4. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky jmenující smluvní zástupce, přijaly vhodná opatření k tomu, aby předešly jakémukoli nepříznivému dopadu, který by činnost smluvního zástupce nespádající do oblasti působnosti této směrnice mohla mít na činnost prováděnou smluvním zástupcem na účet daného investičního podniku.

[...]

5. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky využívaly pouze smluvní zástupce zapsané ve veřejných rejstřících uvedených v odstavci 3.

6. Členské státy mohou zpřísnit požadavky stanovené v tomto článku nebo stanovit další požadavky na smluvní zástupce registrované na jejich území.“

9 Podle čl. 50 odst. 1 a 2 písm. g) této směrnice mají příslušné orgány veškeré dohlížecí a vyšetřovací pravomoci nezbytné pro výkon jejich funkcí, které vykonávají v souladu s vnitrostátním právem a zahrnují přinejmenším zejména právo „požádat o dočasný zákaz profesionální činnosti“.

10 Článek 51 uvedené směrnice, nadepsaný „Správní sankce“, v odstavci 1 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení nebo právo členských států ukládat tresty, zajistí členské státy v souladu se svým vnitrostátním právem, aby mohla být přijata vhodná správní opatření nebo aby mohly být ukládány správní sankce osobám za porušení předpisů přijatých k provedení této směrnice. Členské státy zajistí, aby tato opatření byla účinná, přiměřená a odrazující.“

Italské právo

- 11 Článek 31 decreto legislativo n. 58 – Testo unico delle disposizioni in materia di intermediazione finanziaria, ai sensi degli articoli 8 e 21 della legge 6 febbraio 1996, n. 52 (legislativní nařízení č. 58 – úplné znění předpisů v oblasti finančního zprostředkování podle článků 8 a 21 zákona č. 52 ze dne 6. února 1996), ze dne 24. února 1998 (běžný dodatek ke GURI č. 71 ze dne 26. března 1998), (dále jen „TUF“), v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1 Pro účely výkonu činností mimo prostory podniku využijí oprávněné subjekty finanční poradce oprávněné nabízet služby mimo prostory podniku. [...]

2. Finanční poradci oprávnění nabízet služby mimo prostory podniku vykonávají činnost výhradně v zájmu jediného oprávněného subjektu. Finanční poradce oprávněný nabízet služby mimo prostory podniku propaguje a umísťuje u klientů nebo potenciálních klientů investiční služby nebo doplňkové služby, přijímá a předává pokyny nebo příkazy klientů týkající se finančních nástrojů nebo investičních služeb, propaguje a umísťuje finanční produkty nebo poskytuje klientům nebo potenciálním klientům investiční poradenství ohledně těchto produktů nebo služeb. [...]

- 12 Podle čl. 55 odst. 2 TUF Consob může prostřednictvím předběžného opatření rozhodnout o pozastavení činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku až na jeden rok, zejména pokud je finanční poradce obžalovaný podle článku 60 trestního řádu v souvislosti s trestnými činy uvedenými v tomto čl. 55 odst. 2.

- 13 Ustanovení čl. 111 odst. 2 regolamento recante norme di attuazione del decreto legislativo 24 febbraio 1998, n. 58 in materia di intermediari (nařízení provádějící legislativní nařízení č. 58 ze dne 24. února 1998 v oblasti zprostředkování), přijatého Consob rozhodnutím č. 16190 ze dne 29. října 2007, stanoví:

„Pro účely případného přijetí předběžných opatření podle čl. 55 odst. 2 [TUF] Consob v rámci svých zákonných pravomocí posoudí okolnosti, [...] na jejichž základě byl finanční poradce oprávněný nabízet služby mimo prostory obžalován z některých deliktů upravených ve výše citovaném předpisu, a zejména přihlédne k tomu, o jaký trestný čin se jedná, a k míře, do jaké mohou zmíněné okolnosti ohrozit konkrétní zájmy spojené s výkonem činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Antonio Pasquale Mastromartino vykonává činnost finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku. Rozhodnutím ze dne 11. listopadu 2015, které Consob přijala na základě čl. 55 odst. 2 TUF, A. P. Mastromartinovi dočasně zakázala vykonávat tuto činnost po dobu jednoho roku proto, že proti němu bylo vedeno trestní řízení.
- 15 Antonio Pasquale Mastromartino podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (krajský správní soud pro Lazio, Itálie). Antonio Pasquale Mastromartino u předkládajícího soudu především tvrdí, že čl. 55 odst. 2 TUF, který byl použit jako právní základ pro dočasný zákaz činnosti finančního poradce dotčený ve věci původním řízení, je neslučitelný s ustanoveními směrnice MiFID. Rozsah diskreční pravomoci, kterou má Consob podle vnitrostátních právních předpisů pro uložení takového dočasného zákazu, kromě toho porušuje podle jeho názoru zásady transparentnosti a objektivit stanovené judikaturou Soudního dvora týkající se základních svobod.
- 16 Consob tuto argumentaci zpochybňuje zejména z důvodu, že se uvedená směrnice nevztahuje na spor ve věci v původním řízení.

17 Za těchto okolností se Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (krajský správní soud pro Lazio) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Vztahuje se na smluvního zástupce (*tied agent*) harmonizace stanovená směrnicí [MiFID] a z jakých hledisek?
- 2) Je neslučitelná se správným uplatňováním směrnice [MiFID], a zejména jejích článků 8, 23 a 51, jakož i zásad a pravidel stanovených ve Smlouvách v oblasti zákazu diskriminace, proporcionality, volného pohybu služeb a svobody usazování, taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava v čl. 55 odst. 2 [TUF], ve znění pozdějších předpisů, jakož i v čl. 111 odst. 2 [nařízení provádějícího legislativní nařízení č. 58 ze dne 24. února 1998 v oblasti zprostředkování, přijaté Consob rozhodnutím č. 16190 ze dne 29. října 2007], která:
- umožňuje ‚podle volného uvážení‘ zakázat činnost ‚smluvního zástupce‘ (finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku) v souvislosti se skutečnostmi, které nevedou ke ztrátě dobré pověsti, jak je vymezena vnitrostátním právem, a které se zároveň netýkají dodržování předpisů provádějících [tuto] směrnici;
  - umožňuje podle volného uvážení a až na jeden rok zakázat výkon činnosti ‚smluvního zástupce‘ (finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku) v řízení, jehož účelem je předejít ‚rozruchu‘, jenž pramení z obžaloby v trestním řízení, které zpravidla trvá mnohem déle než jeden rok?“

K předběžným otázkám

18 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být směrnice MiFID, zejména její články 8, 23, 50 a 51, ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti svobody usazování a volného pohybu služeb, jakož i zásady zákazu diskriminace a proporcionality, vykládány v tom smyslu, že brání takovému dočasnému zákazu činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku, jako je zákaz dotčený ve věci v původním řízení.

Ke směrnici MiFID

- 19 Aby bylo možné na tyto otázky odpovědět, je třeba nejprve ověřit, zda takový zákaz spadá do působnosti směrnice MiFID.
- 20 Podle čl. 1 odst. 1 směrnice MiFID se tato směrnice vztahuje na investiční podniky a regulované trhy. Podle odstavce 2 tohoto článku 1 se některá ustanovení uvedené směrnice použijí při poskytování jedné nebo více investičních služeb nebo při provádění jedné či více investičních činností rovněž na úvěrové instituce povolené podle směrnice 2000/12.
- 21 Vzhledem k tomu, že dočasný zákaz vykonávat činnost „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“ dotčený ve věci v původním řízení je v každém případě irelevantní pro řízení regulovaného trhu ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 14 směrnice MiFID a netýká se takové úvěrové instituce, vyvstává pouze otázka, zda takový poradce spadá pod pojem „investiční podnik“ ve smyslu této směrnice.
- 22 Podle čl. 4 odst. 1 bodu 1 prvního pododstavce uvedené směrnice se tento pojem vztahuje na právnické osoby, jejichž obvyklým předmětem činnosti či podnikání je poskytování jedné nebo více investičních služeb třetí osobě nebo provádění jedné nebo více investičních činností na profesionálním základě. I když fyzická osoba může být za podmínek stanovených v tomto bodě 1 druhém a třetím pododstavci rovněž považována za investiční podnik, neplatí to v případě, že tato osoba jedná na odpovědnost a na účet jediného investičního podniku.

- 23 Taková osoba není „investičním podnikem“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 směrnice MiFID, nýbrž spadá pod odlišný pojem „smluvní zástupce“ ve smyslu bodu 25 tohoto čl. 4 odst. 1. Posledně uvedené ustanovení definuje „smluvního zástupce“ jako „fyzick[ou] nebo právnick[ou] osob[u], která na plnou a bezpodmínečnou odpovědnost pouze jednoho investičního podniku, na jehož účet jedná, propaguje investice nebo doplňkové služby u klientů nebo potenciálních klientů, přijímá a předává pokyny nebo příkazy klientů v souvislosti s investičními službami nebo finančními nástroji, umísťuje finanční nástroje nebo poskytuje poradenství klientům nebo potenciálním klientům ohledně těchto finančních nástrojů nebo služeb“.
- 24 Z ustanovení čl. 4 odst. 1 bodů 1 a 25 této směrnice vyplývá, že jasně rozlišuje pojmy „investiční podnik“ a „smluvní zástupce“, přičemž pojem „smluvní zástupce“ se vyznačuje zejména tím, že smluvní zástupce jedná na odpovědnost a na účet jediného investičního podniku. Bod odůvodnění 36 téže směrnice v tomto ohledu uvádí, že „[o]soby, které poskytují investiční služby na účet více než jednoho investičního podniku, by neměly být považovány za smluvní zástupce, ale za investiční podniky“.
- 25 Ačkoliv v projednávané věci může o kvalifikaci „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“ rozhodnout na základě okolností vlastních věci, kterou projednává, pouze předkládající soud, nic to nemění na tom, že Soudní dvůr má pravomoc dovodit kritéria, která tento soud musí za tímto účelem uplatnit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2017, Robeco Hollands Bezit a další, C-658/15, EU:C:2017:870, bod 25 a citovaná judikatura).
- 26 Podle údajů uvedených v předkládacím rozhodnutí „finanční poradce oprávněný nabízet služby mimo prostory podniku“ ve smyslu vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení propaguje a poskytuje zejména investiční nebo doplňkové služby a investiční poradenství klientům nebo potenciálním klientům výhradně v zájmu jediného investičního podniku. Takový poradce tak vzhledem k činnostem, které vykonává, musí být podle všeho považován za „smluvního zástupce“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 25 směrnice MiFID, a nikoli za „investiční podnik“ ve smyslu bodu 1 tohoto ustanovení.
- 27 Pokud jde o otázku, zda se na spor ve věci v původním řízení vztahují články 8, 23 a 51 směrnice MiFID, na něž odkazuje předkládající soud, je třeba nejprve konstatovat, že článek 8 této směrnice stanoví podmínky, za nichž příslušné orgány mohou investičnímu podniku odejmout povolení, kterým jsou členské státy povinny podmínit poskytování investičních služeb nebo výkon investičních činností ze strany takového podniku. Uvedená směrnice přitom nepodmiňuje činnost smluvních zástupců vydáním předchozího povolení, takže dočasný zákaz činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“ dotčený ve věci v původním řízení nespadá do působnosti tohoto článku 8.
- 28 Dále, jak uvedla Komise ve svých vyjádřeních, článek 23 směrnice MiFID neupravuje činnost smluvních zástupců jako takových, ale stanoví podmínky, za nichž mohou investiční podniky takové zástupce využívat. Zejména čl. 23 odst. 2 třetí pododstavec této směrnice ve spojení s čl. 13 odst. 2 uvedené směrnice vyžadují, aby investiční podniky zavedly strategie, postupy a kontroly umožňující zajistit, že ony samy v jednání prostřednictvím smluvních zástupců plní povinnosti podle uvedené směrnice, aniž určily podmínky, za nichž mohou své činnosti vykonávat tito zástupci.
- 29 Stejně tak, jak vyplývá z čl. 23 odst. 3 a 5 směrnice MiFID, je požadavek na zápis smluvních zástupců do veřejných rejstříků konstruován jako podmínka, kterou musí investiční podniky pro využívání takových zástupců dodržovat. Dále je třeba poukázat na to, že takový zápis zejména předpokládá, že zapisovaná osoba má dostatečně dobrou pověst. Podle údajů uvedených v předkládacím rozhodnutí přitom nebyl zákaz činnosti dotčený ve věci v původním řízení založen na údajném nedostatku dobré pověsti pana A. P. Mastromartina, ale na okolnosti, že proti němu bylo vedeno trestní řízení.

- 30 Článek 23 směrnice MiFID kromě toho neupravuje podmínky, za nichž mohou vnitrostátní orgány dočasně zakázat činnost smluvního zástupce. V tomto ohledu odstavec 6 tohoto článku 23 výslovně stanoví, že členské státy mohou zpřísnit požadavky stanovené v uvedeném článku 23 nebo stanovit další požadavky na smluvní zástupce registrované na jejich území, přičemž jedním z těchto požadavků může být zejména takový dočasný zákaz.
- 31 Kromě toho tento dočasný zákaz nespadá do působnosti článku 50 směrnice MiFID. Třebaže příslušné orgány musí mít podle odstavců 1 a 2 písm. g) tohoto článku právo požádat o dočasný zákaz profesionální činnosti, z výše uvedených úvah nicméně vyplývá, že tato směrnice neupravuje činnost smluvních zástupců. Zejména bod 38 odůvodnění uvedené směrnice uvádí, že se nevztahuje na podmínky výkonu činnosti mimo prostory investičního podniku. Dočasný zákaz dotčený ve věci v původním řízení se přitom vztahuje konkrétně na činnost finančních poradců jednajících „mimo obchodní prostory“, na něž se nevztahuje směrnice MiFID.
- 32 V poslední řadě čl. 51 odst. 1 této směrnice stanoví, že členské státy musí zajistit, aby mohly být osobám odpovědným za porušení ustanovení přijatých podle uvedené směrnice ukládány přiměřené správní sankce. Podle údajů uvedených v předkládacím rozhodnutí přitom skutečnosti, které vedly k dočasnému zakazu činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“ dotčenému ve věci v původním řízení, nesouvisejí s porušením pravidel, kterými se provádí uvedená směrnice. Jde tedy o skutečnosti, na které se čl. 51 odst. 1 nevztahuje.
- 33 Dočasný zákaz činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“ dotčený ve věci v původním řízení proto nespadá do působnosti směrnice MiFID, což však přísluší ověřit předkládajícím soudu s ohledem na okolnosti vlastní věci v původním řízení. S výhradou tohoto ověření je tedy uvedená směrnice pro takový zákaz irelevantní.

K ustanovením Smlouvy o FEU v oblasti svobody usazování a volného pohybu služeb a zásad zákazu diskriminace a proporcionality

- 34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti svobody usazování a volného pohybu služeb nepoužijí na situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatura, a ze dne 14. listopadu 2018, NKBM, C-215/17, EU:C:2018:901, bod 41).
- 35 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce hovoří o pochybnostech ohledně slučitelnosti takového dočasného zakazu činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“, jako je zákaz dotčený ve věci v původním řízení, se základními svobodami, které vnitrostátní soud považuje za použitelné v situaci dotčené ve věci v původním řízení, zejména vzhledem k účinkům, které takový zákaz může mít na činnost dotyčného poradce bez ohledu na přeshraniční povahu této činnosti.
- 36 I když nelze bez dalšího vyloučit, že vnitrostátní právní úprava, která se bez rozdílu uplatní na vnitrostátní činnosti a na přeshraniční činnosti takového poradce, může v závislosti na okolnostech projednávané věci vyvolávat účinky, které se neomezují na jediný členský stát, Soudní dvůr již rozhodl, že v takovém případě nemůže – pokud mu uvedený soud nesdělí kromě toho, že se tato vnitrostátní právní úprava uplatní bez rozdílu, i jiné informace – mít za to, že žádost o výklad ustanovení Smlouvy o FEU týkající se základních svobod v rámci řízení o předběžné otázce je nezbytná k tomu, aby předkládající soud vyřešil spor, který mu byl předložen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, body 50 a 54, a ze dne 14. listopadu 2018, NKBM, C-215/17, EU:C:2018:901, body 42 až 44).

- 37 V projednávané věci přitom žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neobsahuje žádnou konkrétní informaci umožňující stanovit vazbu mezi předmětem nebo okolnostmi sporu v původním řízení a využíváním, a to i potenciálním, základních svobod A. P. Mastromartinem, které jsou zaručeny články 49 a 56.
- 38 Kromě toho A. P. Mastromartino sice klade ve svých vyjádřeních důraz na následky, které by takový dočasný zákaz činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“, jako je zákaz dotčený ve věci v původním řízení, mohl mít zcela abstraktně na možnost vykonávat tuto činnost v celé Unii, avšak z jeho vyjádření nevyplývá, že takové následky jsou jakkoliv relevantní pro účely vyřešení sporu v původním řízení.
- 39 Základní svobody zaručené články 49 a 56 SFEU se proto nevztahují na takový dočasný zákaz činnosti „finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku“, jako je zákaz dotčený ve věci v původním řízení, a jsou tedy pro tento zákaz irelevantní.
- 40 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba odpovědět na položené otázky tak, že směrnice MiFID, zejména pak její články 8, 23, 50 a 51, články 49 a 56 SFEU, jakož i zásady zákazu diskriminace a proporcionality musí být vykládány v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, dočasný zákaz činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku nespadá do působnosti této směrnice ani článků 49 a 56 SFEU či zásad zákazu diskriminace a proporcionality. V takové situaci články 8, 23, 50 a 51 uvedené směrnice, články 49 a 56 SFEU a zásady zákazu diskriminace a proporcionality takovému zakazu nebrání.

K nákladům řízení

- 41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/78/EU ze dne 24. listopadu 2010, zejména její články 8, 23, 50 a 51, články 49 a 56 SFEU, jakož i zásady zákazu diskriminace a proporcionality je třeba vykládat v tom smyslu, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, dočasný zákaz činnosti finančního poradce oprávněného nabízet služby mimo prostory podniku nespadá do působnosti této směrnice ani článků 49 a 56 SFEU, či zásad zákazu diskriminace a proporcionality. V takové situaci články 8, 23, 50 a 51 této směrnice, články 49 a 56 SFEU a zásady zákazu diskriminace a proporcionality takovému zakazu nebrání.

Podpisy.